

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/345/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7118209661
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7118209661.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudkýň JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Adriany Murínovej, v spore žalobcu: P. F., O.. XX.XX.XXXX, Y. XX, M., zast. JUDr. Igor Raábom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Kuzmányho 57, Košice, proti žalovanému: Poľovnícke združenie Jasenov, so sídlom v Pstrinej, okres Svidník, IČO: 35 512 962, o určenie neplatnosti uznesenia členskej schôdze Poľovníckeho združenia Jasenov a antidiskriminačnú žalobu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I, č. k. 23C/84/2018-86 z 15. apríla 2019

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalovaný má nárok na náhradu trov v celom rozsahu v odvolacom konaní.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie (ďalej aj súd) rozhodol tak, že žalobu zamietla a že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Žalobca žalobou doručенou súdu dňa 21.08.2018 žiadal, aby súd určil, že uznesenie členskej schôdze Poľovníckeho združenia Jasenov z 12. mája 2018, (ďalej len „uznesenie žalovaného z 12.5.2018“) ktorým sa : „A.) Schvaľuje: 2. vylúčenie p. Sluka P. z dôvodu nadbytočnosti členov poľovníckej stráže a ponecháva členstvo p. E. F.“ je absolútne neplatné. Rovnako žiadal, aby súd rozhodol o povinnosti žalovaného nepokračovať v diskriminačnom konaní voči žalobcovi a uložil povinnosť zdržať sa porušovania zásady rovnakého zaobchádzania pri rozhodovaní o odvolávaní členov poľovníckej stráže žalovaného a uplatnil si nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 1.000 €. Žalobca žiadal priznať náhradu trov konania v celom rozsahu.

3. Žalovaný v písomnom vyjadrení so žalobou nesúhlasil a žiadal žalobu zamietnuť z nasledovných dôvodov: mal za to, že žalobca je riadnym členom poľovníckej stráže, ako aj riadnym členom PZ Jasenov. Má rovnaké práva a povinnosti, ako majú všetci ostatní členovia PZ Jasenov, ako aj všetky práva a povinnosti, ktoré žalobcovi vyplývajú z funkcie člena poľovníckej stráže. Nesprávnym výkladom ust. § 27 zákona o poľovníctve dospel žalovaný k chybnému záveru o tom, že pre žalobcu je zákonným počtom členov poľovníckej stráže 5 osôb. Vzhľadom k uvedenému náhodným výberom medzi dvoma členmi poľovníckej stráže pristúpil k hlasovaniu a rozhodol tak, ako je uvedené v uznesení členskej schôdze žalovaného zo dňa 12.5.2018. Žalovaný si je vedomý väd, ktorými trpí uznesenie členskej schôdze zo dňa 12.5.2018 a preto sa rozhodol nepodať návrh na vyčiarknutie člena na Okresný úrad. Poukázal na fakt, že nevie o čo žalobca opiera svoje tvrdenie týkajúce sa simulácie skutočných dôvodov voči žalobcovi, nakoľko v spore, ktorým argumentuje žalujúca strana, právoplatný rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/3/2017 zo dňa 30.11.2017 bol protistranou žalobcu Okresný úrad, pozemkový a lesný

odbor, so sídlom Sov. hrdinov 102, Svidník a nie žalovaný. Žalobca nevyužil všetky dostupné prostriedky na ochranu svojich práv, nakoľko ako člen poľovníckeho združenia má právo podávať návrhy, podnety a sťažnosti orgánom poľovníckeho združenia, resp. vyšším orgánom SPZ, čo nevyužil, a žaloba tak podľa názoru žalovaného je podaná predčasne.

4. Súd z predložených listín zistil, že rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/3/2017 z 30.11.2017 zmenil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/41/2014 - 40 zo dňa 5.6.2015 tak, že rozhodnutie Okresného úradu Svidník, pozemkový a lesný odbor číslo: OU-SK-PLO-2013/00104-7 zo dňa 23.12.2013 zrušuje a vracia na ďalšie konanie, a rozhodol o trovách konania. V spore bol žalovaný Okresný úrad Svidník, pozemkový a lesný odbor. Z odôvodnenia rozsudku mal súd preukázané, že v danom prípade žalobca uviedol okolnosti, ktoré vážne spochybňujú zákonnosť postupu poľovníckeho združenia, ktorý predchádzal podaniu žiadosti o vyčiarknutie žalobcu zo zoznamu členov poľovníckej stráže.

5. Z oznámenia Okresného úradu Svidník, pozemkový a lesný odbor zo dňa 28.2.2018 súd zistil, že Okresný úrad Svidník, pozemkový a lesný odbor, ako príslušný orgán štátnej správy na úseku poľovníctva podľa § 74 ods. 2 písm. g) zákona o poľovníctve obdržal dňa 1.2.2018 od Krajského súdu v Prešove rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/3/2017, ktorým mení rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 3S/44/2014- 40 zo dňa 5.6.2015 a to tak, že rozhodnutie OU-SK-PLO-2013/00104-007 zo dňa 23.12.2013 zrušuje a vracia na ďalšie konanie. OU-PLO na základe vyššie uvedeného po zrušení opatrenia OU-SK-PLO-2013/00104-007 zo dňa 23.12.2013 Najvyšším súdom SR, týkajúceho sa vyčiarknutia P. F. zo zoznamu členov poľovníckej stráže, naďalej vedie P. F. v zozname členov poľovníckej stráže v Poľovnom revíri Jasenov.

6. Súd citoval §§ 2, 2a, 3, 11 zák. č. 365/2004 Z.z. a dôvodil, že predloženými dôkazmi mal súd v konaní za preukázané, že žalovaný neporušil právo žalobcu na rovnaké zaobchádzanie v porovnaní s ostatnými členmi poľovníckeho združenia. So žalobcom nezaobchádzal inak a menej priaznivo než s inými členmi v rovnakom postavení. Podľa názoru súdu žalobca v potrebnom rozsahu nepreukázal skutočnosti, z ktorých z časového a vecného sledu možno mať za to, že konaním zo strany vedenia žalovaného dochádzalo k diskriminačnému konaniu. Žalovaný spochybnil skutkové tvrdenia žalobcu, nakoľko subjektívne vnímanie názorov jednotlivých členov PZ Jasenov prezentovaných na členských schôdzkach v rámci diskusie zo strany žalobcu nie je možné považovať za diskriminačné konanie alebo za šikanózný výklad práva, resp. výkon práva v rozpore s dobrými mravmi zo strany žalovaného. Pripustením takéhoto výkladu by bola vylúčená akákoľvek kritická diskusia v rámci poľovníckeho združenia. Žalobca nevyužil všetky dostupné prostriedky na ochranu svojich práv, nakoľko ako člen poľovníckeho združenia má právo podávať návrhy, podnety a sťažnosti orgánom poľovníckeho združenia čo nevyužil. V sporoch týkajúcich sa zásady rovnakého zaobchádzania, ide o obrátené dôkazné bremeno, ktorá v danom prípade zaťažuje žalovaného. Žalovaný má preto preukazovať, že žalobca nebol diskriminovaný, mobbovaný alebo šikanovaný, resp. nebolo voči nemu konané v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný v konaní predložil dôkaz, ktorý je znakom výkonu poľovníctva a to štatistiky o love zveri od roku 2003 po súčasnosť, ktorým preukázal, že žalobca v porovnaní s ostatnými členmi poľovníckeho združenia mal vyšší počet ulovenej zveri. Súd má za to, že ak by bol žalobca diskriminovaný, tak aj tu by sa prejavil diskriminačný prvok. V rámci dokazovania platí zásada, že každý účastník musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení, kto tvrdí, dokazuje (affirmanti incumbit probatio). Inak povedané, musí preukázať to, čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jeho tvrdenie za základ svojho rozhodnutia. Ak navrhnuté dôkazy súd vykoná a tým sa preukážu skutkové okolnosti tvrdené účastníkom, hovoríme, že účastník uniesol dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení. Prejednacia zásada predstavuje istý stimul (motiváciu) pre účastníkov konania, pretože v prípade, že zostanú pasívni, môže im to priniesť negatívne dôsledky v konaní, napríklad prehru v spore, stratu procesného úkonu, ak ho nevykonali včas a pod. Pokiaľ účastník navrhne súdu dôkaz, je povinný uviesť, ktoré skutočnosti sa týmto dôkazom majú preukázať, lebo inak sa vystavuje možnosti, že súd nevykoná dokazovanie dôkazom, ak nebude zrejmý účel vykonania navrhovaného dôkazu. Súd však nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 262/2009). Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu v konaní predložil listinné dôkazy, ktorými sa snažil poukázať na zhoršenie zdravotného stavu žalobcu, prepúšťacie správy zo dňa 17.7.2018 a 20.7.2018. V konaní však neuniesol dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázal príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného a ujmu, ktorú vyčíslil v žalobe na sumu 1.000 €. Žalobca nesplnil svoju povinnosť tvrdenia, nakoľko dôkazná povinnosť znamená, že účastník musí na preukázanie svojich tvrdení označiť

dôkazy. V zmysle týchto skutočností žalobca v nároku nemajetkovej ujmy v sume 1.000 € neunesol dôkazné bremeno. Keďže mal žalovaný vo veci plný úspech, v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP mu vzniklo právo na náhradu trov konania, preto súd rozhodol o povinnosti žalobcu nahradiť trovy konania žalovanému.

7. V podanom odvolaní žalobca uviedol: Štruktúra a obsah odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa: Súd prvej inštancie žalobu o určenie neplatnosti uznesenia členskej schôdze o odvolaní žalobcu z funkcie (ďalej len „žaloba o neplatnosť uznesenia“) a antidiskriminačnú žalobu v celom rozsahu zamietol a rozhodol o nároku na náhradu trov konania. Zamietnutie žaloby oprel o zistenia, že: 1/ uznesenie prijaté na členskej schôdzi vykazovalo vady a žalovaný, ktorý si bol vedomý týchto väd, rozhodol nepodať návrh na vyčiarknutie žalobcu zo zoznamu členov poľovníckej stráže. Túto skutočnosť mal súd preukázanú z písomného oznámenia okresného úradu z 28.2.2018. 2/ žalovaný 2. februára 2019 zrušil svoje uznesenie o odvolaní žalobcu z funkcie poľovníckej stráže, 3/ súd prihliadol na obranu žalovaného a to, a/ že žalovaný je členom poľovníckej stráže a členom poľovníckeho združenia b/ že žalovaný nesprávnym výkladom dospel k chybnému záveru o počte členov poľovníckej stráže 5 osôb a preto náhodným výberom medzi dvoma členmi pristúpil k hlasovaniu o odvolaní z funkcie, c/ žalovaný si bol vedomý väd, ktorými trpí napadnuté uznesenie a preto sa rozhodol nepodať návrh na vyčiarknutie žalobcu zo zoznamu členov poľovníckej stráže okresnému úradu. Na základe zistení pod 1/ až 3/ súd prvej inštancie prijal právny záver: „nakoľko PZ Jasenov zrušil uznesenie členskej schôdze z 12.05.2018, súd má za to, že odpadol predmet sporu v tejto časti a žalobu v časti o určenie neplatnosti uznesenia zamietol.“ Po citácii ustanovení antidiskriminačného zákona (§ 2 ods. 1 až 3, § 2a ods. 1až 3, § 3 ods. 1 až 3, a ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti (§ 11, § 13 ods. 1,2 súd vyslovil: 4/ že z predložených dôkazov mal preukázané, že žalovaný neporušil právo žalobcu na rovnaké zaobchádzanie v porovnaní s ostatnými členmi poľovníckeho združenia. So žalobcom nezaobchádzal inak a menej priaznivo než s inými členmi v rovnakom postavení. 5/ žalobca v potrebnom rozsahu nepreukázal skutočnosti, z ktorých z časového a vecného sledu možno mať za to, že konaním zo strany vedenia žalovaného dochádzalo k diskriminačnému konaniu. 6/ žalovaný spochybnil skutkové tvrdenia žalobcu, nakoľko subjektívne vnímanie názorov jednotlivých členov PZ Jasenov prezentovaných na členských schôdzach v rámci diskusie nie je možné považovať za diskriminačné konanie alebo šikanózný výklad práva, resp. výkon práva v rozpore s dobrými mravmi zo strany žalovaného. Pripustením takéhoto výkladu by bola vylúčená akákoľvek kritická diskusia. 7/ žalobca nevyužil všetky dostupné prostriedky na ochranu svojich práv, mohol podať návrhy, podnety a sťažnosti orgánom poľovníckeho združenia, čo nevyužil. 8/ žalovaný predložil štatistiku o love zveri od roku 2003 po súčasnosť, ktorou preukázal, že žalobca v porovnaní s ostatnými členmi mal vyšší počet ulovenej zveri, z čoho súd vyvodil, že ak by bol žalobca diskriminovaný, tak by sa aj tu (!) prejavil diskriminačný prvok. 9/ žalobca neunesol dôkazné bremeno pretože nepreukázal príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného a nemajetkovou ujmov (1000 €). 10/ žalobca nesplnil svoju povinnosť tvrdenia, nakoľko dôkazná povinnosť znamená, že účastník musí na preukázanie svojich tvrdení označiť dôkazy. V zmysle týchto skutočností žalobca v nároku nemajetkovej ujmy neunesol dôkazné bremeno. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie nespĺňa základné parametre súdneho rozhodnutia z pohľadu predmetu sporu: Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax a dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podstatné je tiež, aby sa neprehliadlo právo strany konania byť vypočutou a aby súd posúdil tvrdenia strany konania, hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, str. 67, 74). Podľa odvolateľa odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie nespĺňa základné parametre súdneho rozhodnutia z pohľadu predmetu sporu tak, ako ho vymedzil žalobca v podanej žalobe, t.j. súd nedáva odpovede na rozhodné (základné) skutkové a právne otázky nastolené žalobou. V mnohých prípadoch sú vyslovené závery nelogické, vzájomne si odporujú a použité argumenty stoja mimo rámec tohto sporu. Súd prvej inštancie za právne významné skutočnosti považoval také skutočnosti, ktoré právne významné nie sú a právne významné skutočnosti, ktoré vyplývali zo žaloby a vykonaného

dokazovania, vôbec nevyhodnotil, alebo ich vyhodnotil celkom zjavne nesprávne, neurčito i arbitrárne (svojvoľne). Nielen zákonná, ale aj ústavná kvalita civilného súdneho konania sa podstatným spôsobom prejavuje v hodnotení dôkazov konajúcim všeobecným súdom, ktoré musí zodpovedať § 191 ods. 1 CSP. Uvedené ustanovenie upravuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov, ktorá napriek pomenovaniu nevytvára všeobecnému súdu priestor pre ľubovoľné (svojvoľné) hodnotenie dôkazov. Práve prípadná svojvôľa v procese hodnotenia dôkazov je nežiaducim prvkom v súdnom konaní, ktorý zakladá nielen rozpor postupu a naň nadväzujúceho súdneho rozhodnutia so zákonom, ale aj so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, lebo svojvôľa konajúceho súdu je hrubým narušením spravodlivostnej kvality a objektivity súdneho rozhodovania (I. ÚS 211/2012, III. ÚS 90/2015). Uvedené východiská bol povinný dodržať pri rozhodovaní súd prvej inštancie, čo sa nestalo (viď odvolacia argumentácia nižšie). K žalobe o neplatnosť uznesenia: K bodu 1/ a bodu 3c/: Odvolateľ uvádza že vo vzťahu k žalobe o neplatnosť uznesenia nemá žiaden význam okolnosť, či žalovaný podal, alebo nepodal návrh okresnému úradu na vyčiarknutie žalobcu zo zoznamu členov poľovnickej stráže. Túto skutočnosť nemohol mať súd za preukázanú z písomného oznámenia okresného úradu z 28.2.2018. Je totiž logické, že oznámenie z februára 2018 nemohlo nič deklarovať do budúcnosti, teda zaujímať stanovisko - čo sa udeje -neudeje v budúcnosti, teda čo sa odohrá na členskej schôdzi žalovaného 12. mája 2018 a či žalovaný na základe prijatého uznesenia (ne)podá nejaký návrh okresnému úradu. Obsah oznámenia okresného úradu z 28.2.2018 je priamym dôkazom toho, že reflektuje len aktuálny stav (k 28.2.2018) a vôbec nereaguje na budúcnosť. Z objektívneho hľadiska z tohto dôkazu nemal súd nič preukázané do budúcnosti, teda ani to, či žalovaný k dnešnému dňu (máj 2019) podal alebo nepodal návrh na vyčiarknutie žalobcu okresnému úradu. Konštatovania súdu pod bodom 1/ sú zjavne svojvoľné a pre žalobu o neplatnosť uznesenia (z pohľadu uplatnených dôvodov absolútnej neplatnosti) irelevantné. Rovnako je bez právneho významu pre túto žalobu to, či žalovaný sa priznal k protiprávnosti pri prijímaní napadnutého rozhodnutia a či sa rozhodol (ne)podáť návrh na vyškrtnutie žalobcu okresnému úradu (viď R 33/1975, R 35/1975). K bodu 2/ a právneho záveru „A“ : Odvolateľ uvádza, že vo vzťahu k žalobe o neplatnosť uznesenia nemá žiaden právny význam ani okolnosť z 2. februára 2019, kedy žalovaný mal zrušiť svoje uznesenie o odvolaní žalobcu z funkcie. Na súdnom pojednávaní 15.2.2019 žalobca podrobne vyjadril analogický právny názor, podľa ktorého zrušiť možno len platný (právne účinný) právny úkon, nie absolútne neplatný úkon - ničotný, nulitný, non negotium, akt (viď zápisnica o pojednávaní z 15.2.2019). Žalobca tu vyslovil názor o nemožnosti vzniku práva z bezprávia. Pokiaľ mal žalovaný iný názor, bol žalobcom priamo vyzvaný (viď str. 5 zápisnice z pojednávania 15.2.2019), nech ho na svoju obranu uvedie. Na právne argumenty žalobcu žalovaný vôbec nereagoval, nepoprel ich, preto ich mal súd považovať za konsenzuálne (nesporné) a ďalej v rozhodovaní z nich vychádzať. Súd prvého stupňa konal ale inak, k názoru žalobcu sa nevyjadril, svoj odlišný názor neodôvodnil a bez bližšieho a konkrétne odôvodneného stanoviska len skonštatoval, že zrušením napadnutého uznesenia odpadol predmet sporu. Takýto záver považuje odvolateľ vzhľadom na uvedené súvislosti za arbitrárny (svojvoľný). Konštatovania súdu pod bodom 2/ i právny záver A sú zjavne svojvoľné a pre žalobu o neplatnosť uznesenia (z pohľadu uplatnených dôvodov absolútnej neplatnosti v žalobe) irelevantné. K bodu 3 a/,b/: Napokon odvolateľ nevidí žiaden vzťah medzi žalobou o neplatnosť uznesenia o odvolaní z funkcie a tým, či žalobca (nie)je členom poľovnickej stráže a (nie)je členom poľovnickeho združenia, ani tým, či žalovaný nesprávnym výkladom dospel k chybnému záveru o počte členov poľovnickej stráže 5 osôb a preto náhodným výberom medzi dvoma členmi pristúpil k hlasovaniu o odvolaní z funkcie. Pokiaľ ale súd týmito skutočnosťami argumentuje práve vo vzťahu k žalobe o neplatnosti uznesenia, bolo jeho povinnosťou to vysvetliť v odôvodnení rozsudku, lebo bez vysvetlenia nie je možné pochopiť jeho právne úvahy a primerane (adekvátne) sa týmto brániť zo strany žalobcu v tomto štádiu sporu. Bez vysvetlenia sa spomínané úvahy súdu v odôvodnení rozsudku (pod bodom 3 a/,b/) javia zmätočnými, navodzujúce stav povrchného a chaotického i nespravodlivého súdneho rozhodovania. Žalobca podanou žalobou, ktorá je pre súd záväzná, sa domáhal určenia absolútnej neplatnosti odvolania z funkcie, lebo žalovaný nemá právnu možnosť zrušiť absolútne neplatné uznesenie (právny úkon zdanlivý, ničotný, non negotium, nulitný akt) a tak odstrániť diskriminačné následky. Absolútna neplatnosť uznesenia bola napadnutá z týchto dôvodov: a/ jeho vydania v rozpore so zákonom (konanie contra legem) - viď bod IV. žaloby: Porušenie stanov žalovaného a Stanov Slovenského poľovnickeho zväzu: Nedodržanie lehoty zvolania členskej schôdze Nedodržanie postupu doplnenia programu členskej schôdze žalovaného Nedodržanie spôsobu a priebehu hlasovania b/ obchádzanie zákona (konanie in fraudem legis), svojvoľným konaním (bezdôvodné odvolanie z funkcie) a konaním proti dobrým mravom (konanie contra bonos mores) v snahe poškodiť práva žalobcu - viď bod II. žaloby: Porušenie zákazu diskriminácie uznesením žalovaného a bod V. žaloby: K zneužitiu práva a k dobrým mravom pri vydaní napadnutého uznesenia, c/ diskriminačného konania zakladajúceho jeho absolútnu neplatnosť - viď bod II. žaloby:

Porušenie zákazov diskriminácie uznesením žalovaného (nerovnaké zaobchádzanie z dôvodu využitia súdnej ochrany a poukázania na protispoločenskú činnosť žalovaného, šikanovanie žalobcu). Je zjavné, že súd prvej inštalácie vôbec nereagoval na žalobu o neplatnosti uznesenia pokiaľ ide o argumenty a dôkazy uvedené pod písmenom a/ až c/ vyššie. Nie je jasné, aký právny názor zaujal súd na túto otázku a či zrušené rozhodnutie považoval za platné, alebo absolútne neplatné. Rozhodné skutkové a právne závery nastolené žalobou, ktorou je problematika absolútnej neplatnosti uznesenia a ktorými je súd prvej inštalácie viazaný, zostali nezodpovedané, zamlčané a navyše zastrešené podľa odvolateľa nesprávnym záverom, že zrušením absolútne neplatného uznesenia odpadol predmet sporu. Predmet sporu nemohol odpadnúť, lebo v záujme ochrany práv žalobcu, ktorého sa uznesenie týka, tým, že ho ukracuje na právach, je opodstatnené, aby súd deklaratórne rozhodol o platnosti tohto právneho konania, a tak odstránil diskriminačný následok a vyriešil spor so žalovaným, ktorý žalobe odporuje, navyše ide o relevantnú prejudiciálnu otázku pre antidiskriminačnú žalobu (dobré mravy, svojvôľa, porušenie a obchádzanie zákona a pod.). K antidiskriminačnej žalobe: Prejavom diskriminácie sa stalo rozhodnutie žalovaného o odvolaní žalobcu z funkcie. Skutkové okolnosti vedúce k tomuto diskriminačnému úkonu možno hľadať v období od decembra 2013 (podaný pôvodný návrh na vyškrtnutie žalobcu zo zoznamu členov poľovníckej stráže, následne prebiehajúci súdny spor pred všeobecnými súdmi a ústavným súdom) do 12. mája 2018 (prijatím rozhodnutia o odvolaní žalobcu z funkcie). Žalobca podanou žalobou sa proti tomuto diskriminačnému úkonu bránil podaním žaloby. K bodu 4/: Odvolateľ považuje za neurčité a nesprávne závery súdu prvého stupňa, podľa ktorého predložené dôkazy preukázali, že žalovaný neporušil právo žalobcu na rovnaké zaobchádzanie v porovnaní s ostatnými členmi poľovníckeho združenia a že so žalobcom nezaobchádzal inak a menej priaznivo než s inými členmi v rovnakom postavení. Odvolateľ najprv zdôrazňuje, že v prípade diskriminačného sporu komparátorom diskriminačného konania neboli všetci členovia poľovníckeho združenia ale len (štyria) členovia poľovníckej stráže, ktorí sa nachádzali v porovnateľnej situácii, v akej bol žalobca. Táto zásadná nesprávnosť súdu viedla k jeho nesprávnemu rozhodnutiu. V konaní ide o spor s ochranou slabšej strany: Pokiaľ ide o proces dokazovania a jeho výsledky, tu odvolateľ uvádza, že súd prvého stupňa nezohľadnil špecifika procesnoprávnej úpravy ochrany slabšej strany v diskriminačnom spore, najmä § 311 CSP. Diskriminované osoby spravidla disponujú len obmedzenými alebo žiadnymi dôkazmi, ktoré by mohli využiť na svoju ochranu. To vyplýva zo samotnej povahy diskriminácie, ktorá sa spravidla deje náhle, zastieraným (utajeným) spôsobom. Diskriminačný motív (resp. diskriminačná pohnútko) sa nedá priamo dokázať. A preto: V kontexte smernice CEO, ktorou sa zavádza zásada rovnakého zaobchádzania a eurokonformného výkladu ustanovenia § 311 CSP treba skonštatovať, že zisťovanie rozhodujúcich skutočností pre vydanie spravodlivého rozhodnutia je záležitosťou súdu.

Obstaranie alebo zabezpečenie dôkazných prostriedkov súdu nastupuje až vtedy, ak je to dôležité pre rozhodnutie vo veci samej. Na uvedené nadväzuje čl. 8 smernice, ktorého obsahom je inštitút preneseného dôkazného bremena. To našlo svoje vyjadrenie v §11 ods. 2 zák. č. 365/2004 Z.z. (antidiskriminačný zákon), žalovaný je povinný preukázať, že neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania, ak žalobca oznámi súdu skutočnosti, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo. Uvedené procesné odklony napomáhajú slabšej strane dosiahnuť vymožitelnosť práva na rovnaké zaobchádzanie. Dosiahnuť spravodlivú ochranu porušených práv v zmysle čl. 2 ods. 1 CSP. Ak súd nedospeje na základe tvrdení strán sporu a vykonaných dôkazov, za súčasného splnenia procesného inštitútu prenesenia dôkazného bremena, k dôvodnému záveru, že sú splnené všetky podmienky na vydanie rozhodnutia v súlade s ustálenou judikatúrou najvyšších súdnych autorít (resp. ak nie sú splnené podmienky pre vydanie spravodlivého rozhodnutia), obstará aj bez návrhu strán dôkazné prostriedky a vykoná dokazovanie na vydanie spravodlivého rozhodnutia. Súd prvého stupňa v procese dokazovania nepostupoval tak, ako mal postupovať v procese dokazovania so slabšou stranou, čím nedospel k dosiahnutiu spravodlivého rozhodnutia. Vzhľadom na odôvodnenie možno uviesť, že pokiaľ sa v ňom ani len necituje § 311 CSP, tak súd ho neaplikoval a pri dokazovaní vychádzal len zo všeobecných pravidiel ktoré platia pri bežnom sporovom konaní, čo dokazuje aj citácia uvedená v odôvodnení : .." V rámci dokazovania platí zásada, že každý účastník musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení ... musí preukázať to, čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jeho tvrdenie za základ rozhodnutia. ... Prejednávacia zásada predstavuje istý stimul (motiváciu) pre účastníkov, pretože v prípade, že zostanú pasívni, môže im to priniesť ... napríklad prehru v spore ... Súd však nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy ..."). Uvedená citácia prezrádza, že súd pri rozhodovaní nechal v úvahu odklony právnej úpravy dokazovania predovšetkým dôsledne nerešpektoval inštitút preneseného dôkazného bremena (i keď sa na neho odvoláva v súvislosti s unesením dôkazného bremena žalovaným jediným dôkazom - štatistikou lovu od roku 2003, bod 28 odôvodnenia rozsudku)

a vyšetrovaciu zásadu vyplývajúcu z §311 CSP, čím v procese dokazovania „nedorovnal“ deficit slabšej strany (žalobcu) ako diskriminovanej osoby, ktorá má voči žalovanej diskriminujúcej osobe zjavne sťaženú dôkaznú situáciu, tým nezabezpečil rovnosť oboch sporových strán, čo je potrebné vnímať, ako odňatie možnosti žalobcu konať pred súdom a zároveň aj ako dôsledok nespravodlivého i nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolateľ na tomto mieste zdôrazňuje, že v spore z hľadiska dôkazného bremena bol aktívny (nebol nečinný). Predovšetkým žalobou osvedčil základné prvky dôvodnosti svojej žaloby ako celku, čo znamenalo, že súd vyhovel jeho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia (dôkaz - uznesenie Okresného súdu Košice I č.k. 23C/84/2018-38 z 11.9.2018 o pozastavení výkon uznesenia členskej schôdze o odvolaní z funkcie). S týmto neodkladným opatrením súhlasil aj žalovaný tým, že nepodal voči nemu riadny opravný prostriedok a preto toto nadobudlo právoplatnosť. Žalobca ďalšími dôkazmi preukázal nie len „zásah na prvý pohľad“ (prima facie), ale konkrétnu formu nepriamej diskriminácie, aj preto súd v konaní hodnotil obranu žalovaného ohľadom predloženého dôkazu - štatistiky o love od roku 2003. Uvedený dôkaz žalovaného však nebol dôkazom spôsobilým poprieť ani vylúčiť tvrdenia a dôkazy žalobcu o jeho nerovnakom zaobchádzaní. Nešlo o samotné tvrdenie žalobcu, či jeho vnútorné presvedčenie alebo vlastný pocit o takomto zásahu, ako mu to podsúva súd prvého stupňa a preto bolo namieste žalobe vyhovieť. Za účelom spravodlivého rozhodnutia mal súd postupovať podľa § 311 CSP (aplikoval vyšetrovací princíp), nie žalobu zamietnuť na základe jedného dôkazu. Predložené dôkazné prostriedky žalobcu majú totiž výpovednú hodnotu a preukazujú existujúce objektívne okolnosti daného prípadu, pri ktorých je možné už na prvý pohľad (prima facie) prijať záver o porušení zásady rovnakého zaobchádzania (t.j. o zásahu). Na preukázanie svojich tvrdení žalobca označil celý rad listinných dôkazov: - rozsudok NS SR sp.zn. 8 Sžo 3/2017 - v ňom je označených celý rad ďalších listinných dôkazov, vyjadrení, stanovísk; - pozvánku s programom členskej schôdze; - zápisnicu z členskej schôdze z 12.5.2018 - obsahujúcu celý rad faktov a dôkazov zachytávajúca opis celej situácie, konania, správania i vyjadrenia (resp. nevyjadrenia) všetkých zúčastnených; -Stanovy PZ Jasenov; - Stanovy SPZ; -Oznámenie okresného úradu vo Svidníku z 28.2.2018; -Prepúšťaciu správu FN s poliklinikou Prešov;- Prepúšťaciu správu UN L. Pasteura Košice; a navrhol vypočutie sporových strán - teda štatutárneho zástupcu žalovaného - predsedu PZ U. Č. a žalobcu P. F. i svedka Š. P. (dôkaz - žaloba). Súd prvej inštancie nezdôvodnil nevykonanie navrhnutých výsluchov sporových strán ani svedka Š. P. i keď tieto v mnohom mohli objasniť podľa súdu nepreukázané skutočnosti, žalobou uplatnené nároky vrátane opodstatnenosti priznania rerutárnej náhrady nemajetkovej ujmy. Výsluch účastníkov na návrh žalobcu sa v sporovom konaní považuje za štandardný a nehnutý procesný úkon konajúceho súdu a len vo výnimočných a odôvodnených prípadoch k nemu súd neprístupuje, čo ale musí náležite odôvodniť. K judikatúre odvolacieho súdu o dôkaznom bremene v diskriminačnom spore odvolateľ dáva do pozornosti: Uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 25. októbra 2007, sp.zn. Co/430/2006: „Pri rozhodovaní o predmetnom nároku je potrebné prihliadať na to, že v konaní podľa antidiskriminačného zákona platí zásada tzv. obráteného dôkazného bremena, kde je ten, koho poškodená osoba žaluje, povinný preukázať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania nedošlo. Postačí, ak poškodený uvedie pred súdom dôkazy, z ktorých možno usudzovať, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania. Poškodený v súdnom konaní musí nielen tvrdiť, ale i preukázať, že s ním nebolo zaobchádzané obvyklým, teda neznevýhodňujúcim spôsobom. Ak nepreukáže toto tvrdenie, nemôže v konaní uspieť. Ďalej potom musí poškodený tvrdiť, že neznevýhodňujúce zaobchádzanie bolo motivované na základe rasového alebo aj etnického pôvodu. Túto motiváciu preukazovať nemusí, tá sa v prípade dôkazu odlišného zaobchádzania predpokladá, je však vyvrátiteľná, ak sa preukáže (dokazovaním) opak. Požiadavka, aby strana žalujúca musela preukazovať, že bola diskriminovaná práve a výlučne pre svoj rasový(etnický) pôvod a nie z dôvodu iného je celkom zjavne nesplniteľná, lebo preukázať motiváciu (pohnútku) žalovanej strany je z povahy veci vylúčené.“ Uznesenie Krajského súdu v Košiciach 18. marca 2010, sp.zn. 1Co/334/2008: „Pre konanie vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania podľa ust. § 9 ADZ platí princíp preneseného bremena (...). Tento princíp znamená, že žalobca nemusí tvrdenú diskrimináciu (porušenie zásady rovnakého zaobchádzania) preukazovať s istotou, resp. bez akýchkoľvek pochybností, ale stačí určitá miera pravdepodobnosti (zjavná, resp. zrejماً diskriminácia na prvý pohľad- prima facie case of discrimination). Od toho okamihu ako nastane prima facie dôkaz o diskriminácii, sa potom dôkazné bremeno prenáša na žalovaného, ktorý musí preukázať, že zásadu rovnakého zaobchádzania neporušil. Moment kedy dôjde k preneseniu dôkazného bremena, závisí od okolností každého prípadu; potom už ale žalovaný musí preukázať, že jeho prax nebola diskriminačná a ak bola rozdielna, tak musí preukázať, že pre rozdielne zaobchádzanie existovali objektívne dôvody.“ Odvolateľ diskriminačný nárok podoprel viacerými dôkazmi, z ktorých súd vykonal len niektoré, v žalobe poukázal na nesporné časové a vecné súvislosti, ktoré spevňujú žalobcove dôkazné bremeno. Žalovaný na svoju obranu ponúkol jediný dôkaz

(štatistiku lovu od roku 2003), ktorý objektívne nebol spôsobilý dokázať, že žalovaný pri odvolaní z funkcie nebol diskriminovaný. Za tejto situácie malo byť diskriminačnej žalobe vyhovené. Súd však žalobu zamietol. K takémuto kroku by ho navyše muselo viesť presvedčenie na základe všetkých zistených súvislostí, že ide o spravodlivé rozhodnutie vo veci a preto nie je potrebné, aby ex offo vyhladal a vykonal ďalšie i nenavrnuté a neoznačené dôkazy. Je tak zrejmé, že postup súdu nezodpovedal zákonu, nebol vyvážený k obojstranným stranám, keď sa jednostranne zameril len na vnímanie vyjadrení žalovaného. K bodu 5/: Odvolateľ považuje za nesprávny i arbitrárny záver súdu prvého stupňa, že žalobca v potrebnom rozsahu nepreukázal skutočnosť, z ktorých z časového a vecného sledu možno mať za to, že konaním zo strany vedenia žalovaného dochádzalo k diskriminačnému konaniu. Predovšetkým žalobca opakovane namieta, že žalobou ani len netvrdil, že „konaním vedenia žalovaného“ dochádzalo k jeho diskriminácii. Žalobca celkom zrozumiteľne a jasne tvrdil, že „žalovaný“ voči nemu konal diskriminačne v prípade prijatia „uznesenia o odvolaní z funkcie“, čo dokazujú žalobcom označené konkrétne časové i vecné súvislosti, nachádzajúce svoju oporu v označených listinných dôkazoch, výpovedí strán sporu i výpovede svedka. Žalobca v tomto spore teda nedokazoval to, čo mu v tomto bode vyčíta súd prvej inštancie. Nemožno nerozlišovať, že diskriminačný úkon prijala členská schôdza PZ, čo je odlišný orgán od výboru PZ (súdom označený za vedenie žalovaného). Pritom nie všetci členovia výboru PZ sú aj členmi poľovníckej stráže a len niektorí z členov výboru sa podieľali na zvolaní a vedení členskej schôdzy. Preto ak chcel byť súd prvej inštancie dôsledný mal uviesť pri ktorom z funkcionárov z výboru PZ žalovaného skúmal naplnenie alebo nenaplnenia diskriminačného konania voči žalobcovi. Ohľadne dokazovania vykonávaného súdom prvého stupňa a jeho výsledkom odvolateľ poukazuje na vyjadrenie uvedené k bodu 4/ tohto odvolania. K bodu 6/: Odvolateľ v žiadnej časti žaloby diskrimináciu svojej osoby nespája s názormi členov PZ na členských schôdzach. Totiž žiadna diskusia na žiadnej členskej schôdzi sa k diskriminačnému úkonu odvolania žalobcu z funkcie neuskutočnila. Preto nezazneli žiadne názory členov, už vôbec nie kritické, ale ani pozitívne k tejto téme. Žalobca a minimálne ďalší člen mali záujem o diskusiu s členmi na členskej schôdzi 12.5.2018, bohužiaľ predsedajúci ju nedemokratickým, protiprávnym a hrubým spôsobom ignoroval, nepripustil a bez diskusie dal hlasovať o odvolaní žalobcu z funkcie. Odvolateľ dáva do pozornosti odvolaciemu súdu i súdu prvého stupňa, že pre demokratické a slušné fungovanie akejkoľvek korporácie v demokratickom a právnom štáte je neprípustné umlčovať kohokoľvek a nedovoliť mu vyjadriť sa k vlastnej veci. Tento fakt jasne vyplýva zo zápisne členskej schôdzy z 12.5.2018. To si prvostupňový súd nevšimol? Nie je nutné chrániť „výklad“ toho, čo nenastalo a s vecou nesúvisí, ako to uvádza súd prvej inštancie, je povinnosťou súdu chrániť základné práva (právo na slobodu prejavu) tých, ktorým je toto právo upierané na základe preukázaných faktov. Akým ďalším spôsobom by mal ešte žalobca nastaviť zrkadlo, aby si súd všimol inak prima facie porušenie práv žalobcu a ďalších členov vôbec vyjadriť svoj názor na vec, ktorá sa ich týka? Práve takéto zjavné hromadné upieranie práv je znakom diskriminácie. K bodu 7/: Tento argument súdu považuje žalobca za celkom nepatričný a diskvalifikujúci samotný súd. Ak totiž súd vyčíta žalobcovi, že nevyužil všetky dostupné prostriedky na ochranu svojich práv, mal by dopovedať i to, aký to má na spor dopad. To sa ale z odôvodnenia súdneho rozhodnutia nikto nedozvie. Táto bezzubá výčitka, tak predstavuje len ďalšiu nekonzistentnosť súdu s dopadom na presvedčivosť jeho rozhodnutia. K možnosti uplatnenia priamej súdnej ochrany: Subjekt, ktorý sa cíti dotknutý porušením zásady rovnakého zaobchádzania, môže sa priamo obrátiť na všeobecný súd, nemusí podávať napríklad sťažnosť, alebo podnet na príslušný orgán ani vyčerpať iné dostupné mimosúdne prostriedky nápravy. Pri uplatnení súdnej ochrany v prípade porušenia zásady nerovnakého zaobchádzania (diskriminácie) neplatí voči ostatným dostupným prostriedkom nápravy princíp subsidiarity, ktorý by vylučoval súdnu ochranu. To znamená, že možno priamo namietať porušenie práva na všeobecnom súde podaním tzv. antidiskriminačnej žaloby. (porovnaj napr. J. Debrecéniová: Čo (ne)viem o diskriminácii, Občan a demokracia 2008, str. 24 až 26 - dostupné na www.odz.sk/wp-content/uploads/304.pdf) K bodu 8/: Argument o štatistike lovu predložený žalovaným sa má javiť ako kľúčový pre posúdenie antidiskriminačnej žaloby, podľa súdu prvej inštancie ide o dôkaz, ktorým žalovaný mal uniesť dôkazné bremeno, že k nerovnakému zaobchádzaniu so žalobcom nedošlo. Konštatovanie súdu o unesení dôkazného bremena na základe jedného dôkazu podľa názoru odvolateľa je mylné a zakladá ústavnoprávny deficit v dôkaznom konaní, pretože ním došlo k porušeniu zásady zákazu deformácie dôkazu (súd vyvodil skutkové zistenia, ktoré nevyplývajú z vykonaného dokazovania) i k porušeniu zásady voľného hodnotenia vykonaných dôkazov v ich súhrne. Odvolateľ aj tu zdôrazňuje, že okolnosti vymedzené žalobou určite nesiahajú do obdobia rokov 2003 až do novembra 2013 a s odvolávaním z funkcie poľovníckej stráže pre nadbytočnosť nesúvisia štatistiky lovu. Odvolateľ v žalobe netvrdil, ani nepreukazoval, že žalovaný voči nemu v rokoch 2003 až november 2013 postupoval v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania. Akú „váhu“ má tento dôkaz, z ktorého

súd nezisťoval, ako žalovaný nakladal so žalobcom v relevantnom období, t.j. december 2013 až máj 2018 ? Mohlo ísť pritom o relevantné informácie avšak v prospech žalobcu. Odvolateľ nevyučuje, že prípadná diskriminácia pri výkone práva poľovníctva (starostlivosť, chov, ochrana a lov zveri) v relevantnom období môže byť z jeho strany predmetom ďalšej žaloby voči žalovanému, táto poznámka ide nad rámec tohto sporu. Konštatovanie súdu „že ak by bol žalobca diskriminovaný, tak by sa aj tu prejavil diskriminačný prvok“, je teda skôr zbožné želanie súdu, nie však výsledkom logického alebo reálneho vyhodnotenia dôkazu vo vzťahu k tejto konkrétnej diskriminačnej žalobe a všetkým ďalším existujúcim tvrdeniam a dôkazom predložených žalobcom. Dovolateľ poukazuje, že žalovaný o nediskriminácii predložil len jediný dôkaz, ktorý určite nie je takým významným dôkazom, aby bol spôsobilý pre spravodlivé rozhodnutie vo veci. K bodu 9/ Záver, že žalobca neunesol dôkazné bremeno pretože nepreukázal príčinnú súvislosť medzi konaním žalovaného a nemajetkovou ujmu, sa zrejme mal vzťahovať k nároku na relutárnu náhradu nemajetkovej ujmy. Nie je zřejmé, prečo súd vyčíta tento nedostatok, keď jeho skoršie konštatovanie, že nedošlo k diskriminácii žalobcu by samo osebe postačovalo na zdôvodnenie nepriznania nemajetkovej ujmy (chýba diskriminačný zásah). Vysvetlenie možno nájsť v tom, že súd prvého stupňa si neujasnil, či pri nároku na náhradu nemajetkovej ujmy má postupovať podľa antidiskriminačného zákona (§ 9 ods. 3 a ďalších) alebo podľa občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti (§ 13 a násl.). V odôvodnení rozsudku cituje súd obe právne úpravy, avšak z dôvodov sa nedozvedáme, podľa ktorých tento nárok posudzoval. Pritom podmienky náhrady rerutárnej náhrady za nemajetkovú ujmu podľa antidiskriminačného zákona a podľa občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti) sú rozdielne a nemožno ich zmiešavať. V takom prípade však zo strany súdu vo vzťahu k odôvodneniu jeho rozsudku ide o klasický prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom z hľadiska nekozistentnosti právneho posúdenia veci, kedy nie je zřejmé, ktorú právnu normu z viacerých prichádzajúcich do úvahy súd aplikoval na vec ako rozhodujúcu. K bodu 10/: Súd v rozsudku uvádza, že žalobca „nesplnil svoju povinnosť tvrdenia, nakoľko dôkazná povinnosť znamená, že účastník musí na preukázanie svojich tvrdení označiť dôkazy. V zmysle týchto skutočností žalobca v nároku nemajetkovej ujmy neunesol dôkazné bremeno ... Takto vyslovená argumentácia súdu je nesprávna vo svojej podstate, lebo nerozlišuje medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označenia dôkazných prostriedkov (dôkazov), ide pritom o rozdielne povinnosti. Len splnením oboch povinností dochádza k uneseniu dôkazného bremena. Nemožno súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že dôsledkom neoznačenia dôkazných prostriedkov je nesplnenie povinnosti tvrdenia. Povinnosť tvrdenia je splnená už vtedy, ak osoba, ktorú ťaží dôkazné bremeno, uvedie - opíše okolnosti relevantné pre rozhodnutie vo veci i keď zároveň neoznačí dôkazy, z ktorých opísané skutočnosti vyplývajú. Pretože záver súdu prvej inštancie o neunesení povinnosti tvrdenia je zjavne nesprávny, je predčasný a teda nesprávny i záver súdu o neunesení dôkazného bremena žalobcom pri nemajetkovej ujme. Dôkazom splnenia povinnosti tvrdenia žalobcu je žaloba (viď bod V. žaloby) a prejavy jeho zástupcu na pojednávaniach súdu. Uvádzame prejav právneho zástupcu žalobcu: .." okrem zníženia dôstojnosti, spoločenskej vážnosti alebo spoločenského uplatnenia žalobcu, tento niekoľko rokov trvajúci tlak na žalobcu zo strany žalovaného viedol alebo sa podieľal na výraznom zhoršení jeho zdravotného stavu, pretože ako osoba takmer 78 ročná, ktorá venovala roky svojho života budovaniu tohto poľovníckeho združenia, vytváraniu optimálnych podmienok fungovania, ochrane majetku, zastávala rôzne funkcie, veľmi ťažko prežívala túto situáciu a najmä konanie, ku ktorému žalovaný smeroval a učinil toho 12.5.2018, kedy skutočne spôsobom, ktorý nie je možné nazvať inak ako arogantným a výsmešným sa ho pokúsil týmto spôsobom vyčiar knuť zo zoznamu poľovníckej stráže, navrhujeme, aby súd rozhodol: žalovaný je povinný zaplatiť nemajetkovú ujmu ... 1000 € (viď str. 3 zápisnice o pojednávaní súdu z 15.4.2019). Dôkazom o splnení povinnosti žalobcu označiť dôkazy - pozri bod 4/ vyššie tohto odvolania a žalobu. Odvolateľ konštatuje, že vyslovené argumenty súdu prvej inštancie pod bodmi 1/ až 10/ neobstoja. Procesné podmienky sú také vlastnosti súdu a subjektov civilného konania, ktoré musia byť splnené na to, aby mohlo konanie prebehnúť. Nesporne tu patrí aj podmienka, aby za právnickú osobu pred súdom vystupovala a konala oprávnená osoba, t.j. aby išlo o konanie právnickej osoby pred súdom. Na procesné podmienky konania súd prihliada ex officio kedykoľvek počas konania. Procesným dôsledkom neodstránenia odstrániteľnej procesnej podmienky konania vo všeobecnosti môže byť i zastavenie konania; uvedené naznačuje, že spor pred neodstránením odstrániteľnej procesnej podmienky nemôže prebehnúť. To platí aj v prípade, kedy bolo súdu predložené písomné splnomocnenie (poverenie) udelené právnickou osobou s nedostatkami, pre ktoré ho nie je možné považovať za platné). Podľa odvolateľa konanie na súde prvej inštancie je postihnuté závažnou vadou - v procesnej podmienke konania, ktorá zostala súdom neodstránená a pre ktorú konanie nemalo (nemohlo) prebehnúť, t.j. išlo o prekážku brániacu v postupe sporu a vydania vecného (meritórneho) rozhodnutia. Právnická osoba koná štatutárnym orgánom alebo za ňu koná zástupca. Za žalovaného ako sporovú stranu pred súdom

(na pojednávaní 15. februára 2019) - právnickú osobu nekonala oprávnená osoba štatutárny orgán (§72 CSP), ale konal splnomocnený zástupca P. M. (§ 89 CSP). Pre rozpor záujmov zástupcu a zastúpeného bolo neplatné splnomocnenie (§ 89 CSP) žalovaného udelené P. M.. Za takej situácie súdny spor a to najmä pojednávanie 15. februára 2019 neprebehlo medzi sporovými stranami ale spor sa viedol len medzi žalobcom a súdom. V prípade premisy o neplatnosti procesných úkonov P. M. je zrejmé, že súd bez ďalšieho fakticky na seba prevzal na pojednávaní 15. februára 2019 procesné práva a povinnosti žalovaného. Obhajobou záujmov žalovaného tak súd najmä na pojednávaní 15. februára 2019 výrazne zasiahol nie len do princípu rovnosti strán, ale aj do ďalších princíпов na ktorých stojí spravodlivý proces (napr. princípu kontradiktórnosti, legality, nezávislosť súdu). Takáto fundamentálna vada (neodstránená podmienka konania) totiž dopadá do sféry základného práva na spravodlivý proces, neprípustným spôsobom deformuje ústavné právo na súdnu ochranu a to bez ohľadu na to, čím alebo kým bola vyvolaná (súdom, alebo niektorou sporovou stranou), pretože jej následky dopadajú na spor ako celok. Spor s takouto vadou sa prieči zmyslu a účelu spravodlivého procesu i právu na súdnu ochranu. Na konanie právnickej osoby pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za právnickú osobu (§ 72 CSP). Podľa ustanovenia § 20 Obč. zák. právne úkony (vrátane procesných úkonov pred súdom a práva vystupovať pred súdom) za právnickú osobu (poľovnícke združenie) môžu robiť len tí, ktorí sú na to oprávnení Stanovami PZ Jasenov (resp. Stanovami SPZ), tie však neumožňujú, aby pred súdom za žalovaného (poľovnícke združenie) konal kontrolór (poľovníckeho združenia). Na základe splnomocnenia zo 14. februára 2019 za žalovaného pred súdom na pojednávaní 15. februára 2019 vystupoval a v jeho mene konala - osoba P. M., ktorý bol v dotknutom období kontrolórom žalovaného. Záujmy P. M., ako kontrolného orgánu sú (boli) v rozpore so záujmami žalovaného (ako kontrolovaného). Kolízia (rozpor záujmov) spočíva(la) v tom, že P. M. počas konania na súde prvej inštancie, bol súčasne dozorným orgánom žalovaného - kontrolórom. Jeho povinnosťou ako kontrolóra bolo mimo iného kontrolovať a vyhodnocovať činnosť všetkých orgánov žalovaného z hľadiska dodržiavania právnych predpisov (t.j. „preverovať dodržiavanie zákonnosti a uznesení orgánov PZ“). Podľa stanov PZ i stanov SPZ kontrolný orgán poľovníckeho združenia je jeho nezávislým orgánom, preto nemôže na seba abstrahovať (brať) právomoc výkonných orgánov a v sporných veciach namiesto nich konať v mene poľovníckeho združenia pred súdom voči členom združenia. Členovia dozornej rady (kontrolór) sú mimo iného povinní dodržiavať zákaz zneužívania práva a kontrolovať dodržiavanie tohto zákazu zo strany orgánov poľovníckeho združenia (najmä predsedu PZ, výboru PZ a členskej schôdze PZ). Z dôvodu kolízie záujmov P. M. nemohol pred súdom konať v mene žalovaného (§ 72 CSP) ani ho zastupovať na základe splnomocnenia (§ 89 CSP). Ide totiž o spor medzi členom a združením, kde je namietaná protiprávnosť konania orgánov združenia - členskej schôdze. P. M. v predmetnom spore nemohol konať za žalovaného, pretože jeho záujmy ako nezávislého kontrolóra boli (sú) v rozpore so záujmami žalovaného (stojaceho v pozícii subjektu popierajúceho žalované práva v spore o neplatnosť uznesenia žalovaného a jeho diskriminačný postup voči žalobcovi). Možno skonštatovať, že ak pre rozpor záujmov sú všetky procesné úkony vykonané P. M. pred súdom prvého stupňa absolútne neplatné (nulitné) a tak neúčinné ex tunc, potom civilný proces ako celok aj vzhľadom na jeho výsledok trpí vadami a nezodpovedá elementárnym princípom spravodlivosti (podstate a zmyslu spravodlivého procesu). Podľa § 34 Stanov SPZ: DR PZ je kontrolný orgán PZ nezávislý na výbore, ktorý kontroluje činnosť a hospodárenie PZ a jeho orgánov, najmä plnenie plánu poľovníckeho a finančného hospodárenia, plnenie zmluvných záväzkov, dodržiavanie zákonnosti a uznesení členských schôdzí PZ a vyšších orgánov SPZ. Podľa § 7 ods. 1 a 2 Stanov PZ Jasenov, dozorná rada /kontrolór/ PZ je kontrolný orgán PZ nezávislý na výbore. Členstvo v dozornej rade PZ je nezlučiteľné s členstvom vo výbore PZ. Dôkaz: - Smernica pre kontrolnú činnosť dozorných rád organizačných zložiek Slovenského poľovníckeho zväzu dostupná na internete: Stanovy SPZ dostupné na internete Stanova PZ Jasenov (už predložené súdu) Pozvánka žalovaného na sčítanie zveri 23.3.2019, z ktorej vyplýva, že kontrolórom je P. M., ktorý má vykonať kontrolu orgánov PZ. Výsluch U. Č., predsedu PZ. Výsluch P.M.. Bolo povinnosťou súdu prvej inštancie ex officio preskúmať predložené splnomocnenie (poverenie) žalovaného a zistiť, či toto neodporuje zákonu, alebo jeho vnútorným predpisom a či nebráni poveriť alebo splnomocniť P. M., aby v mene žalovaného vystupoval a konal pred súdom, najmä keď na túto skutočnosť upozorňoval na pojednávaní dňa 15.02.2019 aj právny zástupca žalobcu. Dôkaz: - Zvukový záznam z pojednávania dňa 15.02.2019 v zmysle ustanovenia § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej „OZ“), zastupovať iného nemôže ten, kto sám nie je spôsobilý na právny úkon, o ktorý ide, ani ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného. Orgán oprávnený konať v mene občianskeho združenia určujú stanovy združenia (pozri § 6 ods. 2 zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov). Právne úkony urobené osobami, ktoré nespĺňajú podmienky upravené v § 22 ods. 2 OZ, sú v zmysle § 39 absolútne neplatné, a to bez ohľadu na skutočnosť, či o tom účastníci právneho úkonu vedeli (uznesenie NS SR sp.zn. 4

Cdo 217/2007). Absolútnej neplatnosti sa môže dovoliavať ktokoľvek. Právnická osoba koná štatutárnym orgánom alebo za ňu koná zástupca. Za žalovaného - právnickú osobu - poľovnícke združenie - koná v zmysle Stanov PZ Jasenov štatutárny orgán predseda PZ Jasenov- - U.. U. Č.. Úkon splnomocnenia (poverenia) žalovaného pre P.. M. predložený súdu prvej inštancie na pojednávaní 15. februára 2019 odporuje vnútorným predpisom (stanovám PZ a stanovám SPZ) ale i zákonu (§ 22 ods. 2 OZ pre rozpor záujmov je vždy zastúpenie neprípustné), preto je toto absolútne neplatným úkonom a nemožno naň prihliadať. Na jeho základe nemohlo dôjsť pred súdom k žiadnym procesnoprávnym úkonom a ich účinkom, ktoré v mene žalovaného uskutočňoval P.. M.. Preto i prípadné na ne nadväzujúce procesné úkony súdu ale i žalobcu sú absolútne neplatné a neúčinné. Procesné úkony takouto vadou postihnuté - vykonané v tejto súvislosti súdom za účasti P.. M. najmä na pojednávaní 15. februára 2019 (ako je uskutočnenie pojednávania 15.2.2019 a na ňom vykonané procesné úkony - vyjadrenie k žalobe, vyjadrenie k možnosti uzavretia súdneho zmiernu, predloženie listiny - štatistiky o ulovení zveri od roku 2003, na tomto pojednávaní vykonaného dokazovania všetkými predloženými listinami vrátane listiny - uznesenia č.1/2019 o zrušení odvolania z funkcie z 2.2.2019 (viď str. 4 zápisnice z 15. februára 2019), či žalobcu (akými sú vyjadrenia žalobcu k ústnym prednesom, návrhom, predloženým podaniam, listinám a stanoviskám P.. M. na pojednávaní 15.2.2019, vyjadrenia žalobcu k návrhom na dokazovanie ako kontradiktórnej reakcie na procesné úkony P.. M.) boli (a sú) nulitné - teda bez právnych (procesnoprávných) účinkov; na neprávne nemôže stáť právo. Procesné úkony zástupcu P.. M. sú od začiatku neúčinné a súd na tieto nesmie prihliadať (obdobne Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 21Cdo/2209/2005). Odvolateľ nedostatok v zastúpení žalovaného v naznačenom rozsahu považuje za inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pretože pojednávanie na ktorom bolo vykonané dokazovanie nemalo prebehnúť, nemalo prebehnúť ani dokazovanie, predkladanie listín a preto na všetky vykonané a predložené dôkazy a procesné úkony súd prvej inštancie nemohol (nesmel) prihliadať, pokiaľ nedostatky splnomocnenia neodstránil tak, aby to nebránilo opakovanému nariadeniu pojednávania a na ňom i zopakovaniu dokazovania. zmysle judikatúry Najvyššieho súdu SR (napr. R 142/2014 a iné) dôsledkom inej vady je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Literatúra i doktrína sa zhodujú v tom, že „inou vadou konania“ (error in procedendo) sa rozumie porušenie ustanovenia zákona upravujúceho konanie od začiatku až do skončenia, ako príklady sa uvádzajú nezisťovanie skutočností podstatných pre rozhodnutie, porušenie ustanovení o vykonávaní jednotlivých dôkazov, nesprávne meritorne rozhodnutie namiesto odmietnutia alebo zastavenia konania, nesprávne vyhodnotenie určitej skutočnosti ako nespornej, prípadne všeobecne známej, a na to nadväzujúce nevykonanie navrhnutého dôkazu alebo nedostatok predpísaných poučení. Odvolateľ opakovane uvádza, že vyššie namietajúca vada spĺňa i kvalifikačné predpoklady inej vady, pretože bez jej odstránenia a zopakovania dokazovania nemal súd prvého stupňa o čo oprieť svoje meritorne rozhodnutie. Neodstránená vada mala prima facie zásadný dopad na celý priebeh prvostupňového súdneho procesu i na vydané [na procesné úkony súdu i procesné úkony žalobcu (poučenia súdu, výzvy súdu, vyjadrenia a návrhy žalobcu a iné)] a na správnosť meritórneho rozhodnutia. Hlavné nedostatky rozsudku možno vidieť vo viacerých rovinách. Odôvodneniu rozsudku chýba jednak správne zistenie skutkového stavu, ale aj kvalifikované právne posúdenie veci. Odvolateľ si je vedomý, že už nesprávne skutkové zistenia a existencia inej vady bránia v posúdení správnosti právnej stránky veci súdom prvého stupňa. Kvôli efektívnosti ďalšieho konania je potrebné uviesť odvolacie námietky k právnomu posúdeniu veci súdom prvého stupňa. Pojem dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania je širším pojmom než zákaz diskriminácie. Pri dodržiavaní zásady rovnakého zaobchádzania treba prihliadať aj na dobré mravy a na účely rozšírenia ochrany pred diskrimináciou (Švec, M. a kol.: Šikanovanie, preťažovanie a porušovanie zákonov na pracovisku, prvé vydanie, Wolters Kluvers, november 2018, s.17). Dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania teda predstavuje rešpektovanie zákazu diskriminácie z dôvodu pohlavia, náboženského vyznania, ... politického, alebo iného zmysľania ... iného postavenia alebo z dôvodu oznámenia kriminality, či inej protispoločenskej činnosti (viď Števíček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, s. 1050). Kľúčovým identifikátorom rozlíšenia diskriminačného zaobchádzania - zneužívania práva, je prítomnosť diskriminačného dôvodu. Diskriminačným dôvodom je iné postavenie cez prizmu odhalenia nežiaducej spoločenskej činnosti súdnou cestou - porušovanie právnych noriem. Špecifickým dôvodom žalobcu je jeho status - chráneného oznamovateľa - charakterizovaný tým, že voči postupu žalovaného pri pôvodnom odvolaní z funkcie v roku 2013 úspešne uplatnil ochranu svojich práv na súde. Na základe tohto statusu žalobcu žalovaný nemohol s ním odlišne zaobchádzať - a len preto ho následne odvolať z funkcie. Takýto postup má znaky diskriminácie, ktorú vylučuje čl. 12 Ústavy SR a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. K právnej stránke rozsudku

okresného súdu: Súd nesprávne aplikuje právo pokiaľ nevykoná test diskriminácie. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd nevykonal test zákazu diskriminácie. Z čl. 12 ods. 2 Ústavy SR vyplýva subjektívne právo každého, aby nemohol byť diskriminovaný z dôvodov vymenovaných v tomto ustanovení (III. ÚS 39/01, II. ÚS 5/03). Ústavný súd sa už vo svojej judikatúre priklonil (pozri nálezy vo veciach PL. ÚS 10/04, PL. ÚS 13/09) k rozhodovacej praxi Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), v ktorej sa postupom času ustálil test slúžiaci posudzovaniu zákazu diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Test nachádza odpovede na túto množinu otázok: došlo k vyčleneniu porovnateľného jednotlivca alebo skupiny hlavne vo väzbe alebo v spojitosti s výkonom základných práv a slobôd, a to na základe kvalifikovaného kritéria alebo podobného neospravedliteľného dôvodu, pričom vyčlenenie je na príťaž jednotlivcovi alebo skupine a uvedené vyčlenenie nemožno ospravedlniť, pretože buď absentuje dôvod ospravedlnenia (verejný, legitímny záujem), alebo ide o neprimeraný, neproporcionálny zásah? Nemožno pripustiť právny názor, že status človeka úspešne dovoľávajúceho sa súdnej ochrane vykazuje relevantný faktický a v nadväznosti na to aj akýkoľvek právom uznaný vplyv na jeho odvolanie z funkcie, lebo by sa tým vytvoril predpoklad akceptácie obmedzenia určitých kategórií osôb v prístupe k funkcii len pre uplatnenie základných práv a slobôd zaručených ústavou a dohovorom (práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces). Žalobca v žalobe, ktorou je súd záväzný, označil základné právo na súdnu ochranu (čl. 46 ústavy i čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv), ktorému nedovoleným spôsobom koliduje konanie žalovaného pri odvolávaní z funkcie žalobcu práve a len z dôvodu uplatnenia tohto základného ľudského práva žalobcom. Žiaden právny postup (ani konanie o dovolaní z funkcie) nesmie odporovať princípom nachádzajúcim svoj výraz v základných právach. To platí predovšetkým o tých právnych postupoch, ktoré obsahujú donucovacie právo (príp. odnímajúce právo), a tým sa dotýkajú autonómnej hranice (sféry) súkromnej osoby. Dôvody diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zaručujú rovnosť v užívaní (uplatňovaní práv) aj pokiaľ ide o právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 dohovoru; bez diskriminácie i akejkolvek ujmy musia byť zaistené práva, ktoré sú uvedené v dohovore (derivatívne ustanovenie o rovnosti). Podľa čl. 1 ods. 1 protokolu č. 12 k dohovoru užívanie akéhokoľvek práva stanoveného dohovorom budú zaručené bez diskriminácie. Diskriminácia je neprípustná nie iba v užívaní práv podľa dohovoru, ale tiež v užívaní akéhokoľvek práva konkrétne zaručeného jednotlivcovi vnútroštátnym právom. Určovací žaloba v antidiskriminačnom spore: Celá argumentácia v žalobe súvisiaca v danom prípade s uplatnením nároku o určenie neplatnosti uznesenia členskej schôdze PZ Jasenov o odvolaní žalobcu z funkcie člena poľovnickej stráže (ďalej aj „odvolanie z funkcie“) je integračnou a organickou súčasťou antidiskriminačnej žaloby, nakoľko z diskriminačného dôvodu (iného postavenia) došlo k odvolaniu žalobcu z funkcie, takýto právny úkon sa zároveň prieči dobrým mravom. Otázka nerovnakého zaobchádzania (diskriminácie) je v tomto prípade v priamom súvisi s (ne)platnosťou odvolania z funkcie. Otázkou neplatnosti odvolania z funkcie preto nemožno oddeliť od diskriminačnej žaloby. Na tomto mieste možno pripomenúť, že antidiskriminačná legislatíva (i judikatúra) vyžaduje skúmanie dôvodov antidiskriminačného konania, čo v danom prípade predstavuje skúmanie dôvodov pre vydanie uznesenia o odvolaní z funkcie. Dôvody a podmienky uskutočnenia tohto úkonu totiž podľa názoru žalobcu prezrádzajú dôvody nerovnakého zaobchádzania so žalobcom oproti ostatným osobám nachádzajúcich sa v rovnakej situácii (funkcii); t.j. ďalším (štyrom) členom poľovnickej stráže. Opodstatnenosť súdneho výroku o (ne)platnosti odvolania z funkcie si vyžiadalo i konanie žalovaného, ktorý počas antidiskriminačného sporu sa rozhodol zrušiť uznesenie o odvolaní z funkcie žalobcu. V tejto súvislosti je potrebné analogicky poukázať na ustálenú súdnu prax, ktorá nepripúšťa zrušenie ani inú reparáciu absolútne neplatného právneho úkonu. Posúdenie zrušenia rozhodnutia o odvolaní z funkcie žalovaným závisí od žalobou nastolenej otázky absolútnej (ne)platnosti odvolania z funkcie. V kladnom prípade, ak by súd určovacím výrokom vyslovil absolútnu neplatnosť uznesenia, potom snaha žalovaného o jeho zrušenie môže mať pre toto konanie len formu uznania nároku, nie však nápravu diskriminačného stavu, lebo zrušiť možno len účinný úkon. Z dôvodu právnej istoty účastníkov je namieste, aby súd o takejto určovacej žalobe rozhodol, musí o nej rozhodnúť aspoň prejudiciálne vo vzťahu k antidiskriminačnej žalobe. Samotný fakt, že došlo k diskriminácii žalobcu zakladá absolútnu neplatnosť jeho odvolania z funkcie. Skúmanie dôvodov a podmienok platnosti uznesenia o odvolaní z funkcie vedú k posúdeniu správnosti záveru o porušení zásady rovnakého zaobchádzania (ZSP 45/2017. NS SR sp.zn. 1 Cdo 1085/2015 a ďalšie). V žalobe popísané fakty spájané s úkonom, ktorého absolútna neplatnosť bola napadnutá, totiž deklarujú diskriminačný dôvod a vysvetľujú jeho pohnútku; uvedené okolnosti bol preto povinný súd prvej inštancie skúmať pri rozhodovaní o antidiskriminačnej žalobe a v odôvodnení rozhodnutia sa s nimi vysporiadať. Uvádzaným je daný i osobitný právny záujem čo i len na prejudiciálnom určení (vyslovení) absolútnej neplatnosti uznesenia a organického

spojenia žaloby o určenie s antidiskriminačným sporom. Žalovaný sa dopustil rozlišovania, ktoré malo charakter zakázanej diskriminácie a zároveň išlo o prípad absencie racionálneho dôvodu odlišného zaobchádzania. Ide o diskrimináciu, pretože dôvod odvolania z funkcie bol zjavne svojvoľný - bez vecných a opodstatnených právnych dôvodov s cieľom obísť dovtedy vydané súdne rozhodnutia o ponechaní žalobcu vo funkcii - (teda hrubo protiprávny), nedemokratický, nenávisťný (v spôsobe zvolania, prejednávania, priebehu schôdze o dotknutom bode programu) zasahujúci do dôstojnosti, cti, dobrého mena a súkromia žalobcu (jeho duševnej a fyzickej integrity, duševného a fyzického zdravia, vedený zavrhnutiahodnou pohnútkou - poškodiť práva žalobcu (so zámerom vylúčiť ho z výkonu práv spojených s výkonom funkcie). Rozdielne zaobchádzanie (diskriminácia), zákaz ľubovôle, dobré mravy: Jedným z prejavov princípu rovnosti je zásada rovnakého zaobchádzania. Inštitút dobrých mravov je jedným z prvkov zásady rovnakého zaobchádzania. Porušenie dobrých mravov (porušenie povinnosti konať v súlade s dobrými mravmi) zakladá porušenie zásady rovnakého zaobchádzania (je diskriminačné). Antidiskriminačný zákon inkorporuje inštitút dobrých mravov ako jeden z prvkov, na ktorom spočíva dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania. („Pri dodržaní zásady rovnakého zaobchádzania je potrebné prihliadať aj na dobré mravy na účely rozšírenia ochrany pred diskrimináciou" - § 2 ods.2 Antidiskriminačného zákona). Spoločným menovateľom všetkých názorov súdnych orgánov ochrany ústavnosti je zákaz ľubovôle pri rozlišovaní skupín subjektov a ich práv.

Z rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR možno dospieť k týmto zovšeobecňujúcim právnym záverom, ktoré rešpektuje aj právna teória : Neplatnou je preto tiež právny úkon, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi. Ak vydaným rozhodnutím boli od počiatku sledované iné, než ním deklarované ciele a subjekt vydávajúci rozhodnutie iba predstieral deklarovaný cieľ so zámerom zastrieť svoje skutočné zábery, môže mať jeho konanie dopad na platnosť úkonu z hľadiska rešpektovania dobrých mravov (viď sp.zn. 5 Cdo 42/2010). Objektívne právo predpokladá, že výkon subjektívneho práva (oprávnenia) smeruje k cieľu sledovanému právnou normou. Ak však subjekt právneho vzťahu síce formálne koná v medziach svojho práva, ale prostredníctvom jeho realizácie sleduje poškodenie druhého účastníka právneho vzťahu, ide síce o výkon práva, ale o chybný výkon práva, ktorý nepožíva ochranu (sp.zn. 2 MCdo 2/2010). Ak sa ukáže, že subjekt konal v rozpore s ustálenými dobrými mravmi s priamym úmyslom spôsobiť inému ujmu, treba jeho konanie hodnotiť ako zneužitie výkonu práva a takto realizovaný právny úkon treba považovať za neplatný (sp.zn. 5 Cdo 72/2010). Právny poriadok nepochybne umožňuje regulovať počet členov určitej organizácie tak, aby to zodpovedalo jej potrebám, na druhej strane ale aj realizácia tejto možnosti nesmie mať znaky diskriminácie. I keď o nadbytočnosti konkrétneho člena rozhoduje výlučne organizácia, je povinná dbať o to, aby všetkým dotknutým subjektom nachádzajúcim sa v rovnakej situácii vytvorila rovnaké podmienky pre zotrvanie alebo opustenie organizácie. Organizácia teda aj v čase pred výberom konkrétneho nadbytočného člena musí konať v súlade so zásadou rovnakého zaobchádzania a žiadneho člena nesmie v porovnaní s inými členmi diskriminovať. Tým, samozrejme, nie je v ničom popreté ani obmedzené jej finálne oprávnenie rozhodnúť o výbere toho člena, ktorý je pre ňu nadbytočný (sp.zn. 3 Cdo 234/2018). Formulovaná požiadavka racionality odôvodnenia kladie na súd úlohu posúdiť, či u žalobcu sú vykazované také špecifiká, ktoré by odôvodňovali jeho odvolanie z funkcie. Žalovaným deklarovaným špecifikom mala byť (len) „nadbytočnosť" žalobcu , čo zjavne právne ale ani fakticky neobstojí. Žalovaný v spore pred súdom prvej inštancie uznal, že tento dôvod neobstojí (žalovaný pre neexistenciu nadbytočnosti po podaní žaloby prijal uznesenie č. 1/2019 z 2.2. 2019 o zrušení rozhodnutia o odvolaní žalobcu z funkcie), čím výslovne potvrdil jeho neexistenciu. Žalovaný o tomto nedostatku vedel už pri odvolávaní z funkcie, keď ho na to priamo a výslovne upozornil žalobca a ďalší člen na dotknutej členskej schôdzi pred hlasovaním o jeho odvolaní z funkcie. Neobstojí teda sám osebe argument o „nesprávnom výklade zákona zo strany žalovaného". Odvolateľ v tejto súvislosti zdôrazňuje, že podľa právnej úpravy v § 3 ods. 3 antidiskriminačného zákona, pri posudzovaní, či ide o diskrimináciu alebo nie, sa neberie do úvahy, či dôvody, ktoré k nej viedli, vychádzali zo skutočnosti alebo z mylnej domnienky. K tvrdeniu žalovaného o „nesprávnom výklade zákona" sa žiada uviesť kontext preukázaných faktov z označených dôkazov, ktoré predchádzali odvolaniu z funkcie a ktoré túto priehľadnú výhovorku stavajú do jasného svetla. Žalovaný bol už 28.2.2018 okresným úradom informovaný o tom, že žalobcovi bola prinavrátená funkcia, čo znamenalo vyslovenie jasného právneho názoru týmto orgánom o právnej opodstatnenosti žalobcu byť v tejto funkcii. Ak by existovali akékoľvek právne prekážky, okresný úrad by žalobcu do funkcie nemohol ustanoviť, čo by aj náležite zdôvodnil. Žalovaný na nezákonnosť dôvodu zbavenia funkcie bol výslovne vyrozumený žalobcom a ďalším členom na členskej schôdzi pred odvolávaním z funkcie. Žalovaný od svojho založenia od roku 1993 má skúsenosti s navrhovanými počtami poľovníckych stráží, táto otázka nikdy nebola u žalovaného sporná. Ide o otázku, ktorá ako bežná otázka patrí do predmetu poľovníckej predpisy (poľovnícka legislatíva) pri skladaní poľovníckej skúšky. Znalosť

tejto problematiky je nevyhnutná pre každého uchádzača skladajúceho skúšku z poľovníctva. Aby bolo možné správne vyhodnotiť tvrdenie žalovaného, nemožno sa vyhnúť odpovediam napríklad na otázky: Prečo sa žalovaný rozhodol postupovať v rozpore s oznámením okresného úradu z 28.2.2018, ako orgánu vykonávajúceho štátnu správu na úseku poľovníctva? Aké konkrétne argumenty mal žalovaný pre svoj nesprávny právny názor? Prečo v prípade pochybností žalovaný favorizoval okamžité odvolávanie a neuprednostnil postup, ktorým si zabezpečí právne stanovisko cez príslušný okresný úrad ako orgán štátnej správy poľovníctva, nadriadený orgán SPZ, či dozorný orgán PZ Jasenov? Keďže toto špecifikum (nadbytočnosť žalobcu) nejestvovalo a iné špecifika neboli zistené, postavenie žalobcu malo byť rovnaké aké bolo postavenie všetkých ďalších zostávajúcich (štyroch) členov poľovníckej stráže a žalovaný k nim mal pri odvolávaní z funkcie postupovať rovnako, ako postupoval voči žalobcovi, čo sa ale nestalo. Dôvod, pre ktorý tak žalovaný postupoval bol ten, že mal záujem poškodiť práva žalobcu. K sledu časových a vecných okolností diskriminačného konania žalovaného: Je faktom, že žalovaný sa snažil žalobcu odvolať z funkcie bezprostredne potom, čo mu orgán štátnej správy na základe viacerých súdnych rozhodnutí listom z 28.2.2018 oznámil, že žalobcu naďalej vedie vo funkcii (člena poľovníckej stráže), v tejto súvislosti žalovanému označil i rozhodnutie NS SR. Žalovaný si bol vedomý, že pôvodným podaním žiadosti z roku 2013 o vyčiarknutie žalobcu zo zoznamu členov poľovníckej stráže príslušnému úradu neuspel, keď hrubým spôsobom porušil stanovami predpísanú procedúru odvolávania z funkcie (konal bez rozhodnutia členskej schôdze PZ) a bol si zároveň vedomý aj absencie ďalších vecných i procedurálnych dôvodov pre takýto úkon (riadneho zvolania členskej schôdze s takýmto bodom programu). To sú dôvody silne signalizujúce ľubovôľu (svojevôľu) postupu žalovaného v roku 2013, ktorá pokračovala i v roku 2018 pri (ďalšom) odvolávaní žalobcu z funkcie. Svojoľný postup je i taký postup, ktorý sa prieči dobrým mravom, navyše je taký postup vždy v rozpore so zákonom, pretože zákon opomína, alebo ho vedome obchádza a nerešpektuje. K okolnostiam svojoľného postupu v roku 2018 vid' ďalej. Okolnosti odvolávania z funkcie (svojevôľa a spravodlivosť): Postup odvolávania z funkcie vykazuje známky porušenia zákazu svojoľle v konaní žalovaného a nesie známky porušenia príkazu spravodlivosti. Obe uvedené požiadavky tvoria súčasť myšlienky právneho štátu. V právnom štáte je neprípustné (zakázané) nerovnaké zaobchádzanie za to, že sa niekto úspešne ubránil nespravodlivosti súdnou cestou. A pritom poukázal na protiprávny (protispoločenský) postup. Je povinnosťou všetkých orgánov verejnej moci, vrátane súdov zabrániť takémuto konaniu. Túto povinnosť si súd prvej inštancie nespĺnil a v merite veci neprijal pozitívne opatrenie za porušenie zákazu nerovnakého zaobchádzania, keď žalobu zamietol (prijal len neodkladné opatrenie). Podľa názoru žalobcu súd prvej inštancie nevedel ako sa má postaviť k sporu, ktorého predmetom je tvrdenie o porušení zásady rovnakého zaobchádzania (diskriminácii).

Posudzovanie prípadov zásady rovnakého zaobchádzania sa musí bezprostredne odvíjať od existencie objektívneho dôvodu, ktorý takéto rozdielne zaobchádzanie zakladá. Týmto dôvodom mala byť podľa žalovaného „nadbytočnosť“ žalobcu, čo sa z pohľadu argumentov v žalobe absolútne vyvrátilo; ani žalovaný tento dôvod nebránil a počas sporu od jeho obhajoby odstúpil (zreteľne pre absenciu nadbytočnosti pristúpil k zrušeniu rozhodnutia o odolaní z funkcie). Išlo teda len o predstieraný (simulovaný, zastretý, „na oko“) dôvod, skutočným dôvodom bolo poškodiť žalobcu na právach, čo právo hodnotí ako svojoľné konanie bez vecného dôvodu. Navyše agresívna a násilná procedurálna stránka odvolania dokazuje nie demokratický ale skôr nenávistný postoj k žalobcovi - snahu mu ublížiť a poškodiť ho na právach len preto, že súdnou cestou zvrátil predchádzajúci pokus žalovaného o jeho odvolanie z roku 2013 a zároveň tým poukázal na jeho protiprávny (protispoločenský) postup, ktorý odhalili i samotné súdy (žalovaný v roku 2013 navrhol príslušnému úradu vyškrtnutie žalobcu zo zoznamu poľovníckych stáží bez toho, aby tomu predchádzalo rozhodnutie členskej schôdze a jej riadne zvolanie). O čo išlo žalovanému v roku 2013 o to mu išlo aj v roku 2018. Išlo o svojoľné (zneužitie práva) a diskriminačné (šikanózne) konanie. Neexistoval žiaden objektívny dôvod pre odvolanie žalobcu z funkcie a preto z materiálneho hľadiska sa tým vylučuje rozdielne zaobchádzanie so žalobcom, spôsobom akým ho realizoval žalovaný. Odvolanie žalobcu z funkcie je absolútne neplatný úkon pre jeho rozpor so zákonom i pre jeho rozpor s dobrými mravmi, išlo o zneužitie práva (svojevôľu) a nerovnaké zaobchádzanie (diskrimináciu). Z §13 ods. 3 a 6 Zákonníka práce vyplýva, že na procesný postup, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi sa uplatní antidiskriminačný zákon. Z konkrétnych v žalobe označených zistení, ktoré zreteľne preukazujú listinné dôkazy (rozhodnutia všeobecných súdov a ústavného súdu, zápisnica, stanovy), vyplýva, že zo strany žalovaného išlo o porušenie dobrých mravov a o zneužitie práva, predovšetkým tým, že: 1/žalovaný napadnutým rozhodnutím v rozpore so zákonom sa snažil prima facie obísť a eliminovať účinky právoplatného súdneho rozhodnutia, ktoré viedli k ponechaniu žalobcu vo funkcii, 2/ žalovaný v rozpore so stanovami pri očividnom a hrubom porušení viacerých procedurálnych pravidiel prijal napadnuté rozhodnutie, 3/ žalovaný nedemokratickým spôsobom vedenia schôdze

zabránil žalobcovi vyjadriť sa k jeho odvolaniu, 4/ žalovaný nedemokratickým spôsobom neumožnil prítomným členom diskutovať o bode programu členskej schôdze, ktorým bolo odvolávanie z funkcie žalobcu, 5/ žalovaný postupom pod bodom 3/ a 4/ zasiahol uvedeným členom do práva na slobodu ich prejavu, 6/ žalovaný nezaradil riadne ani včas do bodu programu členskej schôdze odvolanie žalobcu z funkcie, čím znemožnil členom pripraviť sa na členskú schôdzu k namietanému bodu programu a rozhodovať slobodne a so znalosťou vecí (nie pod tlakom a bez poznania faktov a právnej problematiky), 7/ nedoručil včas písomnú pozvánku na členskú schôdzu všetkým členom, niektorým ju nedoručil vôbec (Š. P.). Popísané množstvo pochybení pri zvolaní, vedení a priebehu jednej členskej schôdze dokazujú úmysly, motívy i praktiky žalovaného. Všetky vyššie uvádzané skutočnosti (viď body 1 až 7) vyplývajú zo zápisne z členskej schôdze a ďalších listín predložených žalobcom, výpovede žalobcu, výpovede žalovaného, výpovede svedka P., ako navrhnutých dôkazov v podanej žalobe. Sú dôsledkom neskoršieho správania sa žalovaného, ktorý po podaní žaloby mal snahu zrušiť rozhodnutie o odvolaní žalobcu z funkcie. Takýto postup podľa právneho názoru odvolateľa však mimo uznania žaloby nemá iný význam, lebo absolútne neplatný úkon nemožno dodatočne zrušiť ani zhojiť. Na nepravu nemožno stavať právo. Išlo o nerovnaké zaobchádzanie (diskrimináciu), lebo procedurálny spôsob odvolania z funkcie bol nedemokratický, so známkami nenávisť a právneho násillia (prevalcovania práva), zjavne svojvoľný a zasahujúci do dôstojnosti, cti, dobrého mena a súkromia žalobcu. Možno konštatovať, že zo strany žalovaného išlo o šikanovanie žalobcu. Šikanovanie (bossing) možno považovať za špecifický druh zneužívania práva. Ak šikanovanie sa deje na diskriminačnom dôvode ide o diskrimináciu (porovnaj rozsudok KS B. Bystrica sp.zn. 16 CoPr 11/2012, Švec, M. a kol.: Šikanovanie, preťažovanie a porušovanie zákonov, Wolter Kluvers, 2018, str. 61). Vystáva pomerne jednoduchá otázka, prečo sa žalovaný odvážil a znížil sa k opakovanému diskriminačnému postupu voči najstaršiemu a z tohto pohľadu „najslabšiemu“ členovi PZ? Odpoveď možno hľadať v presvedčení, že ak „disponujem“ väčšinou v kolektíve môžem všetko, nemusím rešpektovať uznávané pravidlá (zákon), práva iných ani etický kódex. A súd prvej inštancie na takomto neprávom postavil "právo". Zhrnutím uvedeného vyplýva, že pri odvolaní z funkcie išlo o diskriminačný a teda nespravodlivý proces (procedúru) - s cieľom poškodiť žalobcu so statusom chránenej osoby (oznamovateľa) na jeho právach (resp. pomstiť sa mu) [za to, že súdnou cestou poukázal na protiprávny (protispoločenský) postup žalovaného v roku 2013, opakujúci sa v roku 2018], uvedeným spôsobom si žalovaný podľa úsudku žalobcu predpripravuje „cestu“ na ďalšie útoky so zámerom žalobcu vylúčiť z poľovníckeho združenia. Takéto zneužívania práva právny poriadok nepripúšťa (porovnaj § 13 ods. 3, tiež NS ČR sp.zn. 21 Cdo 2842/2004, ÚS ČR - II. ÚS 129/16 zo 7. marca 2017). Preto je dôležité, aby súdy poskytli už v tomto štádiu súdnu ochranu žalobcovi a preventívne žalovanému zamedzili ďalším diskriminačným útokom a šikanovaniu žalobcu. Porušenie zákazu zneužitia práva žalovaným je nerovnakým zaobchádzaním so žalobcom (diskrimináciou). Škodlivým rozlišovaním je prístup ku skupine osôb (osobe), ktoré(á) sa bránia(ni) bezpráviu súdnou cestou. K tomuto cieľu slúžia i zákonom vyslovené zákazy ujmy na právach takýmto osobám v právnom poriadku (porovnaj napr. § 13 ods. 3 ZP; zák. č. 54/2019 Z.z. a pod.). Chránené oznámenie (whistleblowing) - vyjadruje princíp, podľa ktorého nikto nesmie byť prenasledovaný ani inak postihovaný za to, že podá žalobu na súd a bráni sa protiprávnemu konaniu. K náhrade nemajetkovej ujmy: Zákonná úprava vymedzuje jednotlivé prostriedky ochrany voči nerovnakému zaobchádzaniu (diskriminácii). Možno žiadať, aby ten, kto zásadu rovnakého zaobchádzania porušil, upustil od svojho konania (teda napríklad prestal s obťažovaním alebo s inými diskriminačnými praktikami), ak je to možné, napravil protiprávny stav alebo poskytol primerané zadostučinenie (napríklad sa ospravedlnil). Ak by primerané zadostučinenie nebolo dostačujúce, najmä ak nedodržaním zásady rovnakého zaobchádzania bola značným spôsobom znížená dôstojnosť, spoločenská vážnosť alebo spoločenské uplatnenie poškodenej osoby, môže sa táto osoba domáhať aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Sumu takejto náhrady určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a na všetky okolnosti, za ktorých došlo k jej vzniku. Po komplexnom vyhodnotení všetkých vyššie uvedených dôkazov a skutočností v časovej a vecnej chronológii odvolateľ dospel k záveru, že predložil dôkazy o skutočnostiach, z ktorých možno dôvodne usudzovať, že k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania došlo a že teda uniesol dôkazné bremeno v miere, akú vyžadovalo ust. § 11 ods. 2 antidiskriminačného zákona a ktorú žalovaný svojou obranou (dôkazom o štatistike lovu od roku 2003) vyvrátiť nedokázal. Za tohto stavu podľa názoru odvolateľa, ktorý sa považuje aj za chránenú osobu oznamovateľa, išlo v tejto situácii o prima facie dôkaz o nepriamej diskriminácii a to z dôvodu iného postavenia, pretože iný dôvod nerovnakého zaobchádzania logicky prítomný nebol. Vzhľadom na uvedený právny záver mal súd žalobe v celom rozsahu vyhovieť, preto jeho iný postup je pre odvolateľa prekvapivým rozhodnutím, narúšajúcim princíp právnej istoty, lebo nezodpovedá za danej situácie ustálenej judikatúre najvyšších súdnych autorít. Pre dôvodnosť diskriminačnej žaloby (vzhľadom

na okolnosti prípadu - napr. vek žalobcu 77 rokov, najstaršieho člena združenia, bývalého poľovníckeho hospodára žalovaného, pôsobiaceho v poľovníctve viac ako 50 rokov, povinnosť žalobcu znášať príkoria a neistotu administratívneho a súdneho procesu viac ako 4 roky, nemožnosť výkonu funkcie viac ako 4 roky, skutočnosť, že išlo o pokračujúce a opakované konanie žalovaného, zásah spolupodieľajúci sa na podstatnom zhoršení fyzického zdravia - srdcový infarkt a mozgová príhoda, zásah do cti, vážnosti a súkromia žalobcu - prejavujúci sa nie len medzi poľovníkmi, ale aj v širšej verejnosti - pred správnymi orgánmi a konajúcimi súdmi, v tejto súvislosti s dopadom na blízke rodinné prostredie - manželku a deti) je prostriedok právnej ochrany za porušenie zásady rovnakého zaobchádzania vo forme rerutárnej náhrady nemajetkovej ujmy 1000 € len symbolický a teda primeraný. Žalobca má právo na napravenie diskriminačného stavu, t.j. na odstránenie následkov protiprávneho konania, tu žalobca zvolil žalobu, ktorou sa domáha vyslovenia absolútnej neplatnosti uznesenia o odvolaní z funkcie, čím sa navodí stav pred zásahom a pomíne hrozba vyškrtnutia žalobcu zo zoznamu členov poľovníckej stráže, čo však nepostačuje, pretože zásah mal značný dopad do sféry osobnostných práv žalobcu (cti dobrého mena, súkromia - duševnej a psychickej stránky osobnosti) a preto sa tento zároveň domáhal i priznania nemajetkovej ujmy. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a priznať žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania alebo zmeniť a žalobe v plnom rozsahu vyhovieť.

8. V podanom vyjadrení žalovaný navrhol potvrdiť rozsudok ako vecne správny, žiadal priznať trovy odvolacieho konania.

9. Vo vyjadrení k odvolaniu na č. I. 130 uviedol: Nie je podstatné odvolanie, lebo rozsudok je vecne správny, žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, aby konaním ich organizácie utrpel ujmu, či už ako člen poľovníckeho združenia alebo ako člen poľovníckej stráže, preto zotrvávajú na predchádzajúcich tvrdeniach. Predmetné odvolanie by malo byť ako neodôvodnené odmietnuté, so všetkými závermi rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 15.4.2019 v tejto právnej veci sa v plnom rozsahu stotožňujú.

10. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP a rozsudok potvrdil podľa § 387 ods.1,2 CSP, lebo je vecne správny, na čom nič nemení ani odvolanie.

11. Súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, t. j. použil správny predpis a správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho správne aplikoval, tzn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a s týmito dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje.

12. Žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. e) a f) CSP (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), spočíva v neúplnosti zistenia skutkového stavu, ktorý je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že súd prvej inštancie nevykonal účastníkom navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a navrhnutý dôkaz je spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní dôvodom pre odvolanie, a ani ďalšie dôvody nie sú preukázané).

13. Treba uviesť, že Okresný súd Košice I uznesením č. k. 23C/84/2018-135 z 30.9.2019 sťažnosť zamietol, keď v odôvodnení poukázal na to, že podľa položky 1b Sadzobníka súdnych poplatkov (citujúc aj § 250 ods. 1, 2 CSP, § 1 ods. 1, § 2, § 5 ods. 1 písm. a) zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch zo žaloby vo veciach súvisiacich s porušením zásady rovnakého zaobchádzania podľa osobitného zákona s náhradou nemajetkovej ujmy 66 € a 3 % z výšky uplatnenej nemajetkovej ujmy najviac 16.596,50 € bola správne vyrubená suma súdneho poplatku, pretože žalobca sa podanou žalobou domáha, že uznesenie členskej schôdze je absolútne neplatné a odstránenia diskriminačného stavu spojeného s náhradou nemajetkovej ujmy, ide tu o dva samostatné právne tituly (podľa položky 1 písm. b) Sadzobníka sa vyrubila suma 99,50 € a suma 96 € z položky 7d písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov (za odstránenie diskriminačného stavu spolu s uplatnenou ujmou v sume 1.000 €).

14. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 14.10.2019 a je aj presvedčivo odôvodnené. Odvolací súd predmetný rozsudok, ako aj samotné konanie pred súdom prvej inštancie nielen formálne, ale podrobne preskúmal a zistil, že súd prvej inštancie vzhľadom na ust. § 379 CSP, keď v zákonnom rozsahu bolo

preskúmané odvolanie a zásada rovnosti medzi stranami sporu bola dodržaná, v súlade so zásadou spravodlivého procesu tak pre jednu stranu sporu, ako aj druhú stranu sporu bol dostatočne zistený skutkový stav a vec správne právne posúdená.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní nezistil žiadnu vadu.

16. So zreteľom na § 27 ods. 1 zákona č. 274/2009 Z.z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (zákon o poľovníctve), užívateľ poľovného revíru je povinný na zabezpečenie ochrany poľovníctva na každých aj začatých 500 ha navrhnúť okresnému úradu jedného člena poľovníckej stráže, pretože z predložených listín je nesporné (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Sžo/3/2017 z 30.11.2017, ktorým menil rozsudok KS v Prešove sp.zn. 3S/41/2014 z 5.6.2015 a to tak, že rozhodnutie Okresného úradu Svidník Pozemkový a lesný odbor č. OÚ - SK - PLO - 213/00104-7 zo dňa 23.12.2013 zrušil), teda bolo rozhodnutie Okresného úradu Svidník Pozemkový a lesný odbor vrátené na ďalšie konanie a rozhodnuté o trovách konania, pričom v spore bol žalovaný Okresný úrad Svidník a v tomto rozsudku je jednoznačne preukázané, že v danom prípade žalobca uviedol okolnosti, ktoré vážne sponchybujú zákonnosť postupu poľovníckeho združenia, ktorý predchádzal podaniu žiadosti o vyčiarknutie žalobcu zo zoznamu členov poľovníckej stráže.

17. Zo zisteného skutkového stavu bolo však zistené aj to, že uznesením Okresného súdu Košice I č.k. 23C/84/2018-38 zo dňa 11.9.2018 súd nariadil neodkladné opatrenie o pozastavení výkonu uznesenia členskej schôdze Poľovného združenia Jasenov z 12.5.2018 do právoplatnosti skončenia konania vo veci samej, z ďalšieho oznámenia Okresného úradu Svidník, ale vyplýva zo dňa 28.2.2018, že tento úrad, na pozemkovom a lesnom odbore ako príslušný orgán štátnej správy na úseku poľovníctva vzhľadom na § 74 ods. 2 písm. g/ zákona o poľovníctve doručili mu dňa 1.2.2018 od Krajského súdu v Prešove rozsudok NS SR sp.zn. 8Sžo/3/2017 o zmene rozsudku KS v Prešove 3S/44/2014 s uvedenou zmenou tak, ako už odvolací súd citoval s tým, že toto rozhodnutie okresného úradu SK - PLO zo dňa 23.12.2013 bolo zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie, potom po zrušení tohto rozhodnutia Najvyšším súdom SR týkajúceho sa vyčiarknutia Petra Sluka zo zoznamu členov poľovníckej stráže naďalej vedie žalobcu v zozname členov poľovníckej stráže v poľovnom revíri Jasenov.

18. Keďže dňa 12.2.2019 žalovaný doručil súdu uznesenie č. 1/2019, čo je listina z výročnej členskej schôdze konanej 2.2.2019 v Miroli a z tejto listiny je zjavné, že Poľnohospodárske združenie Jasenov zrušilo uznesenie predchádzajúce členskej schôdze konanej 12.5.2018 v ods. A bod 2 o vylúčení pána Sluka Petra z dôvodu nadbytočnosti členov poľovníckej stráže a bolo ponechané členstvo pánovi Rusinkovi Slavomírovi, s pripojenou prezenčnou listinou, kde bol aj žalobca, ktorý sa prezentoval svojím podpisom, preto na základe uvedeného v záujme tvrdení žalovanej sporovej strany sa zistilo, že žalobca je naďalej riadnym členom poľovníckej stráže a preto žaloba bola správne a zákonne zamietnutá.

19. Predmet sporu odpadol a v tejto časti žalobu zamietol a rovnako aj zákonne zamietol z dôvodu neúspechu v tejto časti aj žalobu o nemajetkovú ujmu s poukazom na zákonnú a sudcovskú koncentráciu konania, keď aj správne citoval uznesenie NS SR (Najvyššieho súdu sp.zn. 4Cdo/262/2009). Keďže tak nebola preukázaná príčinná súvislosť (a je to dôkazné bremeno ťažiaceho žalobcu) medzi konaním žalovaného a ujmu, ktorá mala vzniknúť v sume 1.000 € žalobcovi, zákonné a aj spravodlivé bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby aj v tejto časti.

20. Výrok o trovách odvolacieho konania sa odôvodňuje § 396 CSP, pretože žalobca nebol úspešný a žalovaný mal úspech v odvolacom konaní.

21. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).